

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vitæ Pontificum Romanorum

Ex Antiquis Monumentis Collectae

Sandini, Antonio

Bambergae, 1753

XL. Siricius. Anno Christi 385. Valentiniani II. 10. Theodosii 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65446](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65446)

in divinam, nocturnamque psalmodiam certum est. Id probat Bona De Divina Psalmodia cap. 1. §. 4.

Et cap. 16. §. 6. Multi scriptores, inquit, legem canenda. doxologia in fine Psalmorum ad Damasum Papam referunt, à quo hanc editam sanctionem ajunt, D. Hieronymo suadente & procurante. Decepti sunt isti ob Epistolam Hieronymi ad Damasum, quæ aberuditatis Hieronymi res accuratius expendentibus tanquam adulterina ac planè commentia exploditur. Et §. 10. Cantum alternum Damasus non introduxit, sed ab Ambrosio institutum Apostolico decreto stabilivit primus.

XL.

SIRICIUS.

ANNO CHRISTI 385.

VALENTINIANI II. 10.

THEODOSII 6.

Bar. an.

385. §. 5.

Pag. 6.

§. 2.

NON finè tumultu fautorum Ursinini anno 385. pridie Idus Januar. successit Damaso Siricius, hodie qui noster est socius, cum quo nobiscum totus Orbis commercio Formatarum in

una

una communione societate concordat, ut
 ait S. Optatus Milevitanus lib. 2.
 contra Parmen. §. 3. Romanus fuisse
 dicitur ac Tiburtii filius. Ipso Ponti-
 ficatus initio celebrem scripsit epi-
 stolam ad Himerium Episcopum
 Tarraconensem, quæ constat quin-
 decim capitibus spectantibus ad Ec-
 clesiasticam disciplinam. (1) Cap. 2.
 vult, Sacramentum Baptismi extra
 necessitatem administrari tantum die-
 bus Paschæ & Pentecostes. (2) Cap.
 7. Sacerdotes & Diaconos cœlibes
 esse jubet lege roborans ductam us-
 que ab Apostolicis temporibus con-
 suetudinem. (3) Cap. 9. & 10. de-
 cernit Ordinum interstitia. (4) Cap.
 13. permittit Monachis quoque, quos
 tamen morum gravitas & vita ac fidei
 institutio sancta commendat, Clericorum
 officiis aggregari. (5) Idem anathe-
 mate confixit Jovinianum Mona-
 chum, qui Virginitatem sanctæ Mariæ
 destruebat, & virginitati sacra nuptias
 fidelium coequabat. (6) Manichæos
 quoque, ut legitur in libro Pontifi-
 cali, diris devotos ejecit ex Urbe,
 eosdemque ad Ecclesiam redeuntes
 jussit detrudi in Cœnobia, ac toto
 vitæ

Bar. an.

390. §.

38.

An. 389.

§. 63.

- vitæ spatio ibi pœnitentiam agere, nec Eucharistiam sumere, nisi in extremo vitæ periculo. (7) Non pugnavit solum contra Manichæos, sed etiam contra Manichæos, sed etiam contra Priscillianistas Manichæis in pluribus consentientes, imò *contra omnes hereses*, ut scribit auctor Libri Pontificalis. Fulgentem Pontificatu egregiè gesto detrectant aliqui, perinde quasi Ecclesiæ periclitanti propter Origenistas à Marcella Romæ detectos adfuerit minùs promptè.
- An. 381. §. 113. (8) Cum annos tredecim, mensem unum, §. 1. Et dies decem Pontifex fuisset, diem pag. §. 2. suum obiit anno 398. VIII. Kal. Martias (9)

ANNOTATIONES.

(1) Petrus Coustant tom. 1. Epist. Rom. Pont. pag. 624. *Ex epistolis decretalibus, quibus Romani Præsules ad diversarum Ecclesiarum consultationes respondent, licet hæc prima sit, qua ad nos pervenerit, non est tamen prima, qua ea de causa scripta sit. Neque enim Hieronymus in epistola ad Ageruchiam se in responsionibus ad Orientis Occidentisque consultationes Damasum juvare, nisi hoc antea receptum fuisset usu, commemorasset.*

Terz

(2) Tertullianus de baptismo cap. 19. *Diem baptismo solemniozem Pascha præstat----- Exinde Pentecoste ordinandis lavacris latissimum spatium est.* Nimirum Ecclesiæ disciplina receptior, de qua sancti Patres, & Concilia testantur, Paschæ & Pentecostes dies baptismo solemnibus ceremoniis administrando præstituit: quarundam Ecclesiarum usus adjunxit dies Natalis, & Epiphaniæ Domini, itémque diem ortus S. Joannis Baptistæ. *Cæterum, ut ait Tertullianus, omnis Dies Domini est, omnis hora, omne tempus habile baptismo: si de solemnitate interest, de gratia nihil refert.*

(3) Vide Petrum de Marca lib. 1. de concordia Sacerdotii & Imperii cap. 8. §. 4.

(4) His verbis apud Lab. tom. 2. Conc. pag. 1021. *Quicumque se Ecclesia vovit obsequiis à sua infantia, ante pubertatis annos baptizari, & Lectorum debet ministerio sociari. Qui ab accessu adolescentiæ usque ad tricesimum ætatis annum----- Acolythis & Subdiaconus esse debebit: post quæ ad Diaconi gradum----- accedat. Ubi, si ultra quinque annos laudabiliter ministrârit, congruè Presbyterium consequatur. Exinde post decennium, Episcopalem cathedram poterit adipisci.*

Qui verò jam ætate grandævus, me-
ho-

lioris propositi conversatione provocatus, ex laico ad sacram militiam pervenire festinat, desiderii sui fructum non aliter obtinebit, nisi eo, quo baptizatur, tempore, statim Lectorum aut Exorcistarum numero societur - - - Qui dum initalus fuerit, expleto biennio, per quinquennium aliud Acolythus & Subdiaconus fiat, & sic ad Diaconatum provehatur. Exinde jam accessu temporum Presbyterium, vel Episcopatum, si eum Cleri ac plebis evocavit electio, non immeritò sortiatur.

Zosimus quoque in epist. ad Hefichium Salonitanum cap. 3. apud Lab. pag. 1557. exponit Ordinum interstitia: atque ut docet Gaspar Juenin in Commentario Historico de Sacramentis dissertat. 8. de Sacram. Ordinis quæst. 8. cap. 3. nono Ecclesia saculo obtinebat circa interstitiorum tempus lex, quam Siricius & Zosimus promulgarant. Post annum millesimum ex antiquo interstitiorum jure plurimum detractum est.

(5) Monachi sacro Presbyteratûs Ordine initiari cœpti quarto labente sæculo. Primus omnium S. Athanasius Clero Alexandrino Sacerdotes ex Monachis dedit. Ejus vestigiis in partibus Occidentis primus institit S. Eusebius Vercellensis Episcopus, teste D. Ambrosio epist. 25. pag. 246. Siricius monachis omnibus, quos vitæ gravitas

& integritas commendaret, non modò ad sacerdotium, sed etiam ad Episcopatum aditum patefecit.

(6) S. Augustinus lib. 1. contra duas epistolas Pelagianorum cap. 2. Vide Nat. Alexandrum dissertat. 48. in Hist. Eccl. sæc. IV.

(7) *Unde duo quadam consequuntur, & Monasteria ante Siricium fuisse, & gravioribus delictis pœnitentiam perpetuam impositam fuisse, cum hoc tamen moderamine, quòd in ultimo constitutis Viaticum concederetur.* Schelstratus Antiquit. Illustratæ part. 1. pag. 463.

(8) Quis miretur, Siricium virum, qui de suo ingenio ceteros aestimabat, ut ait Hieronymus epist. 16. ad Principiam, non modò non damnasse Rufinum Origenistam sed etiam ei Aquilejam solum patriam proficiscenti post editam infamem interpretationem librorum Origenis *περὶ ἀρχῶν*, *De principiis* litteras *communicatorias* concessisse? sibi enim persuadere non potuit, in viro tanti nominis ac famæ, qualis tum habebatur Rufinus, latere venenum hæreseos, quo Urbs tota absumpta esset, nisi fuisset à S. Marcella detectum. Non est igitur Siricius hac de causa negligentia insimulandus. Ut Jovinianum aliosque hæreticos damnavit: ita Rufinum quoque damnasset, si errores ejus cognitos habuisset atque perspectos.

Siricium autem præmaturâ morte ereptum
Sandini Vitæ Pontif. L

tum

tum è vivis, quòd paulò segniùs defende-
rit causam Fidei, dicet nemo, qui rectè
sentiat: præsertim cùm multos Romanos
Episcopos Pontificatùs diuturnitate exæquæ-
rit, plures superaverit, ac decesserit natu-
ræ annos amplius septuaginta, ut probat Flo-
rentinus Exercitat. XVI. in Martyrologium
Hieronymianum ad VI. Kal. Decembr.
ubi ea purgat, quæ Siricii sanctitatem ob-
scurare Baronio visa sunt. Quod facit e-
tiam Norisius in dissertat. De sanctitate
Siricii, Operum tom. 4. pag. 721. Vide
Cardinalem Lambertinum De Serv. DEI
Beatif. & Beat. Canoniz. lib. 4. part. 2.
cap. 5. num. 4.

(9) Cantelius in Historia Metropolitanarum
Urbium part. 2. dissertat. 1. cap. 2.
docet, *Papa* nomen, quod primis Christi
sæculis erat Episcopis omnibus commune,
primum sibi tribuisse Siricium in ea epi-
stola, cui inscriptio est *Siricius Papa
Orthodoxis per diversas provincias, &
Siricii vestigiis institisse Leonem* epist. 104.
Idem part. 1. dissertat. 1. cap. 1. scribit,
sæculo sexto Ennodium Ticinensem, Cas-
siodorum, & Liberatum vocare consuevis-
se Romanum Episcopum *Papam*, Antisti-
tes verò aliarum Ecclesiarum *Episcopos*,
postea sensim obtinuisse, ut nono sæculo
exeunte, vel ineunte decimo *Papa* nomen
uni Romano Pontifici tribueretur: tandem,
cùm Schismatici pro odio, quod habebant
in Romanum Episcopum, nomen *Papa*
sibi vindicarent, anno 1073. in Synodo
Romæ

Romæ habita cavisse Gregorium VII. (quod tradit etiam Baronius in Martyrolog. Rom. ad diem X. Jan.) *ut Papa nomen unicum esset in universo Orbe Christiano, nec liceret alicui se ipsum vel alium eo nomine appellare.* Hac in registro Epistolarum Gregorii VII, quod asservatur in Biblioth. Vaticana, ubi canones ejus Synodi scripti habentur. Baronium sequitur etiam Sirmundus annotat. ad Ennodii epist. 1. lib. 4. At Pagius tom. 3. Breviarii in Addendis pag. 559. dicit, se nescire, à quo acceperit Cantelius, id in Synodo Romana sub Gregorio VII. sanctum esse: neque enim in decem, quas hic Pontifex Romæ celebravit, Synodis hujusmodi decreti vestigium aliquod reperitur.

XLI.

S. ANASTASIUS I.

ANNO CHRISTI 398.

ARCADII ET HONORII
IMPERAT. 4.

Pridie Idus Martias anno 398. *suc Bar. an. cedit in Pontificatum vir insignis 398. §. 2. Anastasius, (1) quem diu Roma habere non meruit, ne Orbis caput sub tali Episcopo truncaretur. (2) Imo idcirco*

L 2

rapine